

som i Aar er foretaget paa vore Straffeanstalter, har ført til det Resultat, at der er over 100 af den Slags Forbrydere, som gør Forholdene usikre og derfor er egnet til at indlægges paa disse Anstalter. — Der var et enkelt Spørgsmaal, som jeg ikke fik besvaret af den højtærede Justitsminister. Naar man nu vil gøre en saadan Person personlig umyndig, efter at Straffen er tildelt ham, kan man saa med god Samvittighed gøre det den Dag, da Fængen løslades af Fængselet, i Stedet for at gøre det, saa snart man faar Øjet op for, at denne Fange ikke hører ind under den Kategori, som er egnet til at udstaa Straf, men under den, som bør tages i Forvaring. — Den højtærede Justitsminister sagde, at jeg ikke havde Ret i, at der ikke blæste nogen gunstig Vind indenfor justitsministerielle Kredse overfor Kastration. Men Konsulenten i Sundhedsstyrelsen, Dr. Brünniche, har Gang paa Gang udtalt, at man mødte Modstand mod denne Orning deroppe. Med Hensyn til, hvem det er, som bliver lemlæstet, saa er det jo ikke de moralsk farveblinde Individuer, men det er de mange Kvinder og Børn, som Aar efter Aar er blevet lemlæstet af disse Forbrydere.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Rytter har paa ikke uvæsentlige Punkter misforstaaet mine Udtalelser; jeg er imidlertid ikke i Stand til at sige det klarere, end jeg gjorde det før, og jeg skal derfor nøjes med at konstatere Misforstaaelsen.

Hans Rasmussen: Jeg vil gerne takke den højtærede Justitsminister for den Besvarelse, han fremkom med overfor de Spørgsmaal, jeg havde stillet. Jeg vil tilføje, at naar jeg overhovedet rejste Spørgsmaalet om, hvorvidt der er Plads og egnet Plads til Opholdssted for de paagældende Forbrydere, var det ogsaa under Hensyn til den højtærede Ministers egne Udtalelser ved tidligere Lejlighed, hvor den højtærede Minister ytrede, at der i Løbet af den nærmeste Fremtid vilde blive Tale om Løsladelser af flere farlige Sædelighedsforbrydere.

Jeg beklager den Kølighed, der fra flere Sider er kommet til Orde her med Hensyn til Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag. Der er naturligvis ikke fra nogen Side udtalt noget, der med nogen Ret kan

opfattes som Udtryk for Ønsket om at forsvare Sædelighedsforbrydere. Den Bemærkning, det ærede Medlem Hr. Rytter i saa Henseende fremkom med, forekommer mig at være ganske overflødig. Naar jeg siger, der har været Kølighed, begrundet jeg dette med det Indtryk, jeg har faaet af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem Hr. Johannes Lou og fra Partiet Venstres Ordfører, thi det var jo ikke venlige Udtalelser overfor det foreliggende Lovforslag. Jeg forstod det ærede Medlem Hr. Rytter saaledes, at han nok vilde være med til at lovgive paa det her omtalte Omraade, men det foreliggende Lovforslag duede ikke, han vilde ikke gaa den Vej, der her er stillet Forslag om, man maatte se at finde en anden Vej. Det ærede Medlem Hr. Rytter var i sin Tale, som jeg i øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa, et Øjeblik inde paa, at det maaske vilde være nødvendigt at man, før man gik til særlige Skridt, fik iværksat en interskandinavisk Drøftelse af Fremgangsmaaden i den Sag, der her er Tale om. Men skal man afvente Resultatet af nordiske Drøftelser, kan vi komme til at vente længe, og jeg mener ikke, man kan forsvare at vente ret længe med at faa en Afgørelse af dette Spørgsmaal.

Jeg beklager de mange Indvendinger, der er fremkommet fra Partiet Venstres Ordfører, og jeg beklager ogsaa de mange Indvendinger, som jeg fortaar gør sig gældende hos den Fløj af det konservative Folkeparti, for hvilken det ærede Medlem Hr. Johannes Lou stod som Ordfører. Jeg finder ikke, det er nødvendigt at drage Spørgsmaalet om Omkostningerne saa stærkt og gentagende frem, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou gjorde det, og jeg vilde finde det meget beklageligt, om Sagen skulde udskydes, indtil man fik undersøgt paa alle Leder og Kanter, hvor store Omkostninger der alt i alt vil blive lagt paa det offentlige som Følge af dette Lovforslags Gennemførelse. For mig drejer det sig om, at vi faar en Beskyttelse mod de farlige Forbrydere, som her gentagne Gange er nævnt; og selv om det ikke kan gøres op i Penge, hvad det vil sige, at smaa Piger er udsat for Lemlæstelser fra disse Forbryderes Side, synes jeg alligevel, man har Lov at stille det Spørgsmaal: hvad er det mest bekostelige, enten at lade det hidtil gældende Forhold bestaa eller at skride til Gennemførelse af en Lov som den, der her er Tale om?

Det forekommer mig, at vi ikke har Raad til at vente med en saadan Lovgivning, og jeg anbefaler endnu en Gang, at man